

HANÇEPEK TÜFENGİ

Kadim zamanlardan kalma; taş'lar ve düş'ler şehri Diyarbakır'ın en eski ve köhne mahallesidir, Hançepek .

Kent-mahal deyimlerinin tam oturduğu yerdir. Mahal, mahalle, mahalleli, yani tanıdık bildik yer ve insanlar. Hani derler ya, "Biz otuz kızız, otuzumuz da birbirimizi biliriz" gibisinden bu mahalleleşmiş bir deyimdir.

Hançepekliler de birbirini iyi bilirler, ince mizah tam yerini bulmuştur. Mahallede hepsi kabadayıdır. Ancak herkes bir diğerini iyi tanıdığından, birbirlerine "Hançepek tüfengi" derler. Düşmana patlamaz. Birbirlerine patlar. Kendi kendilerine, bildiklerine yaman, düşmana kör'dürler. Dışarıyla alıp verecekleri yoktur. Onlar kör değirmenlerinde kendi kendilerini öğütürler.

Sabana Ters Koşulmuş Öküzler

Bursa Cezaevi'nden, Nâzım Hikmet' in öğrenciliğini, oğulluğunu yapmış bir çılgın ressamımız vardır; İbrahim Balaban . Onun resimleri de kendisi gibi çılgıncadır. Aklın son noktasıdır belki.

İnsanları da hayvanları da bir deri bir kemik çizer. Bakınca kaburgalarını görür ve sayarsınız. Onun bir tablosu var, "*Sabana Ters Koşulmuş Öküzler*" diye. İki kurumuş, deri-kemik öküzü, "akıllı" sahibi, boyunduruğa ters koşmuş. Sanki Türk devletiyle halkı gibi. Allah'ın gazabına uğramış köylü, bir de sabanın sapından kavramış, ekin ekecek!

TV'den yalnızca Kanal Türk'ten izleyebildim. Ötekiler ara haber babından geçıştirdiler. Kanal Türk sonuna kadar verdi Deniz Baykal' ın konuşmasını.

Deniz Baykal sakinleşmişti. Yılların yorgunu, iç savaş bitirmiş "muzaffer albaylar" gibiydi. Konuşması, belagati de değişmişti. Yarı Baykal, yarı Tansu Çiller nutukçuluğu hâkimdi. Bir tek "*Ablan kurban olsun*" muhabbeti hariç, gerisi doğru, gerekli ve yerindeydi.

Allah bilir

İlk defa Baykal namluyu dışarı, dış düşmana çevirmişti. Binbir zahmetle sıraya ve sükûnete soktuğu delegasyonu şaşkın ve sessizce dinlemekteydi. Alkış ve tepki, Baykal'ın adrenalinini artırır. Hiçbiri yok. Baykal kendi kendini ajite etmeye çalıştı. Onu da başaramadı. Sanki dürtmeyle, ön sıralardan cılız alkışlarla, 2.5 saatlik nutkunu tamamladı. Mevcut delegasyon iç çatışmayla kodlandığı için dışarıyı onları ilgilendirmiyordu adeta. Tarım Kredi Kooperatifleri Kongresi gibi bir topluluk, kırmamış gelmiş misafir topluluğu ya da ölü yerine toplanmış, ölüden çok kendi aralarındaki dedikoduyla meşgul kalabalık.

Hatta ön sırada koruma görevlisi tombul çocuklar bile zaman zaman uyudular.

CHP kurultay delegasyonunda, Mine Kırıkkanat tarifindeki insan topluluğu çoğunluğu ele geçirmişti. Dışarıda sucuk kızartması, içeride sigara dumanı ve kendi homurtusunda boğulan, uğultulu ama sessiz, heyecanı tükenmiş, muhalefeti tüketmiş, yeni bir şey yapmaya hali-mecali kalmamış, ruhsuz, "*cûlus bekleyen yeniçeri topluluğu*" .

İlk defa Baykal doğru koşulmuştu. Ancak bu sefer de delege ters koşulmuştu. Ve Baykal, Hançepek tüfengi gibi patlıyor, düşmana zarar vermez halde.

Bence Baykal'ın bu konuşması bir saate indirilmeli, Türkiye siyaset hayatına ders diye verilmelidir. Birçok şeyi çok doğru özetledi. Hoca doğru söylüyor. Yaparken ne yapacağını "Allah bilir" . Ama doğru söyledi.

Ulusal birlik, etnisite tartışmasında ayrılıkçı Kürt hareketine seslenerek "Ben sana mecburum" dedi. Bu çok güzeldi. Son yılların yarasına merhem olacak bir laftı.

Hocam, küçük bir soru:

Siz kime mecbursunuz?!!

Sizin mecbur olduğunuz yok mu?

Ne güzel konuşuyorsun, ağzına sağlık hocam...